

Overweging LAURENS

Mijn vader vertelde me al lang geleden over zijn studietijd en de vragen die je dan kunt hebben over het leven dat nog voor je ligt. Nog geen idee welk werk je gaat doen, waar je gaat wonen en nog belangrijker met wie je je leven zal delen. Dan is het niet altijd makkelijk om er op te vertrouwen dat het wel goed komt. Op zijn reizen naar Delft, waar hij toen studeerde, stond vaak wel ergens een reiger langs de slootkant. Of vloog er eentje met trage wiekslag en gekromde nek boven de weilanden. Hij besloot destijds om telkens als hij een reiger zag even te denken aan de Eeuwige en het te zien als teken om erop te vertrouwen dat het met zijn toekomst wel goed zou komen. Vertrouwend op God.

In de lezing van vandaag wordt niets verteld over een reiger. Hoewel die daar zomaar had kunnen staan aan de rand van het meer. Het verhaal gaat over een tocht met een bootje naar de overkant van het meer van Galilea. Van de hoofdzakelijk Joodse kant naar de hoofdzakelijk heidense kant van het meer. Het is avond, het wordt donker en er steekt een storm op.

Met alle natuurgeweld van de afgelopen weken in de landen om ons heen, kun je je vast wel een voorstelling maken van de angst die de leerlingen om het hart slaat. Doodsbang zijn ze. Terwijl Jezus rustig ligt te slapen, tot de leerlingen hem met de nodige verwijten wakker maken.

Tijdens de voorbereiding op deze viering las ik over de betekenis van dit verhaal en de uitleg die anderen er aan geven. Ik las over de verbazing dat de leerlingen zo in paniek raakten. Een aantal van hen was immers ervaren vissers. En stormen deed het wel vaker op het meer. Waarom dan die doodsangst?

De vraag is natuurlijk of je dit verhaal letterlijk moet nemen of dat je het moet lezen als een verhaal om iets anders duidelijk te maken.

Je zou het verhaal ook kunnen lezen als verhaal over een mensenleven. De tocht over het meer als levensreis naar het onbekende. Tijdens ons leven worden we ook geconfronteerd met stormen, met chaos, tegenslag en onzekerheid. Hoe gaan wij daar mee om? Ook als we als ervaren vissers zijn? Het is vaak zo makkelijk gezegd: “blijf geloven”, of “heb vertrouwen”.

In de lezing van Marcus lukt het de leerlingen niet om te vertrouwen als het water over de boeg klotst en het bootje dreigt te zinken. En dat terwijl Jezus aan boord is, die hen al een tijd lang onderwijst over geloof en vertrouwen in de Eeuwige. Als het de leerlingen al niet lukt om rustig te blijven hoe is dat dan als er een storm opsteekt in ons leven? Hoe lukt het ons dan om te blijven vertrouwen? Of heb je het gevoel er helemaal alleen voor te staan en lijkt de Eeuwige totaal afwezig? Misschien herinner je wel een periode in je leven dat blijven geloven/vertrouwen gewoon niet lukte. En dat er dan toch iets gebeurde of iemand was die hielp langzaam weer te leren vertrouwen. In jezelf, in anderen mensen of in het leven.

Neem even een moment om hier over na te denken. En als je dat wilt deel dan met degene naast je wat jou hielp of helpt om vertrouwen te houden of weer vertrouwen te krijgen.

Stilte. Ruimte om ervaring te delen

Is het naïef om te blijven geloven, dat het wel goed zal komen? We hebben te maken groeiende ongelijkheid, polarisatie, nationalisme en focus op het individuele belang. Met natuurrampen, verlies in biodiversiteit en steeds zichtbaardere veranderingen in het klimaat. Met oorlogen en geweld dichtbij en ver weg; Oekraïne, Gaza, Congo, Soedan, Jemen, Afghanistan en op zoveel andere plekken.

Om heel eerlijk te zijn vraag ik me wel eens af of je nog kunt vertrouwen dat het goed zal komen. Een wereld van gerechtigheid en vrede. Het onrecht en de chaos zijn immers zo groot, zo intens. Wat kan ik daar tegen doen? Ik en jij alleen. En wij hier samen in de Jonge Kerk? Hebben we niet genoeg aan de zorgen over onszelf en over de toekomst van onze gemeenschap? Want ook die toekomst is onzeker. De gesprekken over de toekomst van de Jonge Kerk, over een

levenstestament, zijn belangrijk en waardevol. Het gesprek met elkaar, het delen van de zorgen, maar ook het delen van ideeën helpt. Gonny vertelde me dat het niet meteen zorgt voor vertrouwen, maar wel voor een gevoel er niet alleen voor te staan. Dat in het 'niet weten', de leegte, ruimte kan ontstaan voor iets nieuws.

Telkens als ik nu zelf een reiger zie denk ik even aan mijn vader en zijn vertrouwen dat er toekomst is. Niet wetende wat en hoe, maar wel dat. En dat er een God is die zegt 'Ik zal er zijn, vertrouw op mij'.

Misschien lukt het dan om de angst voor het onbekende, het niet weten, los te laten en te vertrouwen. Dat we vanuit de storm in rustiger vaarwater terecht komen. Soms met een nieuw perspectief.

Jij nog naamloze ademt ons open
Wekt in ons weerbarstig geheugen
Wat wij zagen met onze vroegste ogen
Geen chaos, geen gevaarlijke storm op een meer
Maar aan de overzijde rozensteden en de zang van de lijster

Moge het zo zijn